

РЕШЕНИЕ

№ 9686

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9149** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Е. Х. срещу отказ за изплащане на пътни, дневни и квартирни пари на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, обективиран в резолюцията, поставена на 06.08.2025г. върху гърба на доклада за извършена работа.

Резолюцията се оспорва като издадена незаконосъобразно – при неспазване на правилата за мотивиране, при грубо нарушение на материалния и процесуалния закон, при превишаване и превратно упражняване на власт. Нарушени били разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК. Моли да бъде отменена, алтернативно – прогласена нищожността на резолюцията. Претендира разноски, както и адвокатско възнаграждение в полза на упълномощения адвокат за оказаната безплатно правна защита.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят Б. Е. Х., редовно уведомен, се явява лично и с адв.Ж.. Поддържат жалбата и оспорват писмения отговор на ответника. Процесуалният представител на жалбоподателя моли жалбата да бъде уважена по съображения, изложени в нея и допълнително представени писмени бележки. Доказани били пороци в оспорения административен акт, които възпрепятствали правото на защита. Не била спазена формата на акта – с посочен адрес и мотиви за отказ, като се твърди и липсата на ясно изразена воля. Липсата на форма и воля водело до нищожност на акта. Моли за отмяна на акта, респ. за прогласяване на нищожността му. Претендира адвокатско възнаграждение. Представя списък на разноските.

Ответникът-Директор на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“- МВР, редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Акцентира, че резолюцията е правилен и

законосъобразен акт, издаден от компетентен орган, в съответствие с материалното и процесуалното право, съобразен с целта на закона. В писмен отговор са изложени подробни съображения относно неоснователността на жалбата. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендирано е юрисконсултско възнаграждение

Административен съд София-град, Първо отделение, 18-и състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 144 АПК във връзка с чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори по делото, че жалбоподателят Б. Е. Х. е служител в Дирекция "Международно оперативно сътрудничество" – МВР, видно от приложена по делото административна преписка и заема по силата на министерска Заповед № 8121К-5048/11.12.2015г. длъжността „главен инспектор, началник“ на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“ при Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР. Същият е командирован последователно и многократно, както краткосрочно, така и дългосрочно за участие в мисии извън територията на Република България и в изпълнение на длъжности, като национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации. След приключилото му командироване, съгл. министерска Заповед № 8121К-12454/15.12.2021г. като национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FRONTEX) в [населено място], Р.Полша от 16.01.2022г., на 15.01.2025г. Б. Х. се завръща и изпълнява длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към Отдел "И. и мисии на международни организации" при Дирекция "Международно оперативно сътрудничество" – МВР по допълнителен щат на дирекцията.

Със заповед № 3-250/16.05.2025г. на Директор на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - МВР Б. Е. Х. е командирован в Гранично полицейско управление Р. към Регионална дирекция „Гранична полиция“-Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР за периода от 19.05.2025г. - 17.06.2025г., включително /л.76/. В заповедта е посочено, че командированият служител следва да се яви на 19.05.2025г. в 11,00ч. в ГПУ-Р. с посочен адрес. Уточнено е, че пътуването трябва да се осъществи с обществен транспорт и, че командированият служител е с право на пътни, дневни и квартирни пари за сметка на бюджета на МВР.

Заповедта е получена от служителя на 16.05.2025г. в 11,13ч. лично, удостоверено с положен собственоръчно подпис и имена /л.77/.

На 19.05.2025г. върху заповед № 3-251 /16.05.2025 г. (командировъчно) е положена заверка от началника на ГПУ-Р. (подпис и печат), удостоверяваща пристигане на служителя, а на 18.06.2025г. - приключването на командировката /л.83/.

С доклад за извършена работа от 19.06.2025г., жалбоподателят представил сметка за полагащите се пътни, дневни и квартирни пари:

- 1.билети на стойност от по 29 лв.- 16.05.2025г. направление С.-Р. и 18.06.2025г. направление Р. С..
- 2.дневни пари за 31 дни по 40лв., общо 1240лв
- 3.квартирни пари за 30 нощувки-общо 1800 лв.

Приложил към доклада копие на два билета за пътуване /л.81/ и фактура № [ЕГН]/12.06.2025г., издадена от „Вегак“ ООД за 30бр. нощувки /л.82/

На 06.08.2025г. е положена процесната резолюция с подпис и печат, с текст „не признавам разходи, направени извън посочената заповед № 3-250/16.05.2025г., а именно квартирни пари и дневни пари съответно за нощувка 17-18.06.2025г. и дневни пари за 18.06.2025г, както и пътни разходи, направени по маршрут Р. С. на 18.06.2025г.“

Административен съд София-град, Първо отделение, 18-и състав, при така установената фактическа обстановка, като прецени доводите на страните и служебно по реда на чл. 168, ал. 1

във вр. с чл. 146 АПК провери законосъобразността на административния акт, формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като съгласно ал. 2 на същия член, съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това. В случая такова е отправено с депозираната жалба.

По отношение искането за прогласяване на нищожност

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

1. Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;

2. Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока. В случая нарушената форма, вследствие на липсата на мотиви, не води до такава сериозност, влечаща нищожност

3. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф.К.Л.);

4. Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и

същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост;

5.Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

След съвкупния анализ на посочените по-горе обстоятелства и конкретното съдържание на оспорения акт, съдът приема, че последният не страда от някой от посочените по-горе пороци в такава степен, че да обоснове извод за неговата нищожност.

Обжалваната резолюция е издадена от компетентен административен орган, като компетентността на директора на Дирекция „МОС“ -МВР е видна от министерска Заповед № 8121К-3712/25.03.2024г. /л.128/ за преназначаване на Д. А. Л. на длъжност Директор на Дирекция „МОС“ -МВР, като видно от служебна бележка рег. № А-11771/04.09.2025г. /л.128/ изд. от МВР Дирекция „МОС“ е посочено, че същият заема посочената длъжност и към настоящия момент.

При издаването на акта обаче не е спазена предписаната от закона форма - липсват съществени реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, не са изложени фактически основания за постановяване на отказа, не е посочено и правно основание. От изложеното върху гърба на доклада за извършена работа, не може да се установи по какъв начин административният орган е формирал волята си, провеждано ли е административно производство, кои фактически обстоятелства във връзка с положението на държавния служител до този момент са били правно релевантни и от значение за формиране на отказа. Резолюцията не съдържа подробни и ясни мотиви, каквито по същество представляват защитните мотиви, изложени в последствие от ответника в писмото рег. № А-11564/29.08.2025г., с което е изпратил жалбата и преписката на съда, както и в основанията за отказа, заявени в съдебно заседание. Последващо изложените разяснения за причините за отказа представляват мотивите по същество, но не могат да заместят липсата на такива в самия отказ. Съдът не може да ги приеме като мотиви, инкорпорирани в резолюцията, тъй като са противопоставени на жалбоподателя едва след образуване на делото по жалбата му против тази резолюция. По същата причина, съдът не дължи обсъждане по същество на защитните твърдения на ответника, от гледна точка материална незаконосъобразност на отказа, обективиран в резолюцията от 06.08.2025г.

Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. До този момент оспорващата страна не е разполагала с тази информация и съответно не е могла да разбере основанията за постановеният отказ. Ето защо, съдът счита, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице.

В заключение, резолюцията, поставена на 06.08.2025г. върху гърба на доклада за извършена работа, с което жалбоподателят е поискал изплащане на полагащите му се пътни, дневни и квартирни пари, е издадена от компетентен административен орган, но представлява процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който подлежи на отмяна. Тъй като разрешаването или отказът да бъдат изплатени пътни, дневни и квартирни пари е в компетентността на ответника, административната преписка следва да му бъде върната със задължителните указания да издаде административен акт, съответстващ на изискванията за форма.

Отмяната на оспорения административен акт обуславя основателност на заявеното от жалбоподателя искане за възстановяване на разносните-държавна такса от 10 лв., превалутирана, съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България, в размер на 5,11 евро и държавна такса за заверени преписи от доказателства по делото в размер на 2,55 евро /или общо 7,66 евро/. Основателно е и искането на адвокат А. Н. Ж. за присъждане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 ЗА, вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004г. на за възнаграждения за адвокатска работа. В съответствие с последната норма съдът определя на адвоката възнаграждение, в размер на 750 лева. Превалутирана, съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България, сумата възлиза на 383,47 евро.

Възражението на ответната страна за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като размерът е определен в минимален размер.

Мотивиран от изложените съображения и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Е. Х., отказ за изплащане на пътни, дневни и квартирни пари на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, обективиран в резолюция, поставена на 06.08.2025г. върху гърба на доклада за извършена работа.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на Б. Е. Х., ЕГН: [ЕГН], сумата от 7,66 /седем евро и 66 евро цента), представляваща съдебно-деловодни разноски в производството.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адвокат А. Н. Ж., регистриран в Софийска адвокатска колегия с № [ЕГН], възнаграждение в размер на 383,47 /триста осемдесет и три евро и 47 евро цента/ евро за оказаната безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 ЗА.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, като издаде административен акт, съответстващ на изискванията за форма.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ